

ABRAHAM
BİR AŞKA AÇIDAN
ÇANAKKALE

Ali İhsan TOSUN

ABRAHAM

(BİR BAŞKA AÇIDAN ÇANAKKALE)

Ali İhsan TOSUN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yönetmen: Ali İhsan TOSUN

Oyuncular:

ABRAHAM: (Avusturalyalı ANZAK askeri)

TORUN: (babasız)

ANNE: (eşi vefat etmiş)

YAKUP ÇAVUŞ: (Meliha'nın eşi)

TÜRK ASKERİ:

ANZAK ASKERİ:

DOKTOR:

HEMŞİRE:

MELİHA HANIM:

Her hakkı yazarı Ali İhsan TOSUN'a aittir.

Şehit Saim Çelik Çok Programlı Lisesi'ne 10 adet hediye edilmiştir.

Avukat Ahmet Ulucan Kız Anadolu İman Hatip Lisesi'ne 10 adet hediye edilmiştir

ABRAHAM

(Yıl 1980. Avustralya, Melbourne. Abraham, abdest alıp torunuyla sohbet etmektedir. Torunu koltukta GÜCCAA adlı tiyatroyu okumaktadır.)

ABRAHAM: *Ne yapıyor bakalım benim güzel torunum.*

TORUN: *"Güccaa" adlı tiyatroyu okuyorum, dedeciğim. Şu Çanakkale'yi anlatan...*

ABRAHAM: *Çanakkale... Beni Abraham Star'ken... İbrahim Yıldız yapan Çanakkale...*

TORUN: *Ne Çanakkale'si?... Ne İbrahim Yıldız'ı?... Ne diyorsun dedeciğim?*

ABRAHAM: *Anlatacağım... Anlatacağım, güzel torunum... Artık zamanı geldi. Yıl 1914... Henüz 18'indeyim... İngiliz Valisi bir bildiri yayımladı... Kraliçemiz zor durumdaymış... Hamimiz olan İngilizler bütün sömürgelerinden asker topluyormuş... O zamanlar fukaraydık... Yoksulluk çekiyorduk... İyi de para veriyorlardı... Sadece ninenle ben vardık... Baban henüz doğmamıştı... Gönüllü yazıldım askere... Kısa bir süre sonra askere aldılar bizi... Henüz deniz görmemiş ben ve 600 askeri büyük bir vapura bindirdiler...*

TORUN: *Nereye gittiniz?...*

ABRAHAM: *Önce Mısır'a... Bir aylık bir talimden sonra sırası geleni götürüyorlardı Çanakkale'ye...*

TORUN: *Sıra size de geldi tabii...*

ABRAHAM: *Geldi yaaa.. geldi... Bir gece önce İngiliz kumandan bize nasihat verdi ... Kesinlikle Türklere esir düşmememizi söyledi... Türklerin esirleri çığ çığ yiyeceğinden bahsetti...*

TORUN: *Barbar mıymış Türkler?... Yamyam mı?...*

ABRAHAM: *Öyle söyledi işte.*

TORUN: *Peki siz ne yaptınız?*

ABRAHAM: *Esir düşmemeye çalıştık.*

TORUN: *Ama esir düştünüz tabii!...*

ABRAHAM: *Düştük yaa düştük!... İyi ki de düştük. O zaman anladım Türklerin ne kadar asil bir millet olduğunu... Peki sen nerden biliyorsun bunu?*

TORUN: *Rahmetli babam anlatmıştı... Seninle gurur duyuyordu.*

ABRAHAM: *Bir gün... ilginç bir olay oldu... Tam savaşın kızıştığı bir anda... Türklerin bir kısmı savaşıyor-ken... bir kısmı bir dereye indiler... Elini yüzünü...*

ayaklarına kadar yıkadılar... Sonra hep birlikte bir takım ritmik hareketler yapmaya başladılar... Çok garip... İlgimi çekti... Savaş talimi gibi bir şey... Sonra si-perdekilerin yerini bunlar aldı... Ölüyor, ölüyor... tekrar diriliyorlardı... Bitmek tükenmek bilmiyorlardı... Sanki İlahî bir güç onlara yardım ediyordu... Daha sonra anladım nedenini!...

TORUN: *Peki neymiş nedeni?*

ABRAHAM: *Daha sonra anlatırım... Vakit geldi... Namazımı kılmalıyım.*

TORUN: *Dede!... Namaz da ne Allah aşkına...*

ABRAHAM: *Dedim ya daha sonra anlatırım.*

(Abraham dede içeri girer. Gözükmez. Namazını kılar. Torun onu kapıdan bir müddet izler. Şaşkınlıkla kafasını sallar. Sonra GÜCCAA adlı tiyatroyu okumaya devam eder. Bir müddet sonra annesi gelir)

ANNE: *Çay yaptım kızım. Birlikte içelim... Deden nerede?*

TORUN: *Anlamıyorum anne... Kafam karma karışık... Şu dedemi bir türlü anlayamıyorum...*

ANNE: *Neden kızım? Neyi anlayamıyorsun?* **TORUN:** *Dedem bir tuhaf anne... Çanakkale için bir şeyler dedi... onu anlayamıyorum... Odasına kapandı... bir takım*

*garip hareketler yapıyor... onu anlayamıyorum... Oda-
sında kırmızı bir bayrak var, üzerinde ayı yıldızı olan...
Onu anlayamıyorum... anlayamıyorum!...*

*ANNE: Bak kızım!... Deden Çanakkale'de Türklere kar-
şı savaşmış... Esir düşmüş... Türklerin ona yaptıkları
iyiliği görmüş... Bir Türk'ün kendi yarasını bırakıp...
gömleğinden yırttığı bir bezle dedenin yarasını sardığı-
nı görmüş... O Türk'ün kendi yarasına toprak bastığını
görmüş... Dinlerini tanımış... Sonra Müslüman olmuş...
O gördüğün hareketler Müslümanların namaz adını
verdikleri bir ibadettir kızım...*

TORUN: Ya o kırmızı bayrak?...

ANNE: O da Türklerin bayrağı...

TORUN: Neden öyle kırmızı?

*ANNE: Deden anlatmıştı... Bir savaşta bir çok şehit
vermişler Türkler... Kan gölünün olduğu bir gecede...
gökteki ayla yıldızın ışığı düşmüş bu gölün üzerine...
'İşte bu bizim bayrağımız olsun.' demişler.... Öylece
oluşmuş Türk bayrağı...*

TORUN: Dedem şimdi bir Türk mü?...

*ANNE: Evet yaa!... Müslüman bir Türk!...Nasıl Müslü-
man olmasın ki?... Bir gün siperde omzundan yaralan-
mış!...halsiz ve bitkinmiş... Tam o esnada bir Türk as-
kerinin koşarak geldiğini görmüş. Kendisine doğru ge-*

len askerinin süngüsünden kurtulamayacağını ve biraz sonra göğsüne saplanan süngünün sırtından çıkacağını peşinen kabul etmiş...Gözünü yummuş ve akıbetini beklemeye başlamış.

TORUN: *Türk askeri dedemi süngülemiş mi?*

ANNE: Türk askeri yanına yaklaşmış. Yere diz çökmüş... Cebinden çıkardığı sargı beziyle yarasını sarmış... Sonra da sırtından kaputunu çıkarmış. Terden ıslanan vücudunu sarmış... Üzerlerine yağın mermi yağmuru-na hiç aldınış etmeden sırtına almış... Yavaş yavaş geriye doğru yürümüşler.

Türk siperlerine gelmişler... Dedeni orada da çok iyi karşılamışlar. Türkler siperlerinde dedene sıcak çay ikram etmişler. Kısa zaman içinde kendine gelmiş.

2. PERDE 1. SAHNE

(Cephede... top sesleri... silah sesleri Abraham ve arkadaşları siperde ellerinde tüfeklerle beklemektedirler.)

ABRAHAM: *Savaş kısa sürede bitecekmış... İngilizler Türklere karşı "gaz bombası" atacaklarmış...*

ANZAK ASKERİ: *Ama bu suç!...*

ABRAHAM: Elbette suç... Cörçil kararlıymış... Savaşı daha fazla devam ettirmek istemiyormuş...

ANZAK ASKERİ: Ne kadar canlı varsa hepsini öldürür... Savaş bile olsa... hiçbir insana "gaz bombası" atılamaz... Bu bir vahşet...

ABRAHAM: Cörçil'e de öyle demişler... O ne demiş... biliyor musun? "Ama Türkler insan değil ki!..." demiş.

(Top ve silah sesleri şiddetlenir. Anzak askeri vurulur. Abraham yaralanır. Bir müddet sonra uzaktan "Kur'an" sesi duyulur. Silah sesleri gittikçe azalır ve biter. Herkes pür dikkat onu dinler. Sonra silah sesleri yeniden başlar. Anzak askeri vurulur. Abraham yaralanır. Yalnız Abraham kalır.)

YAKUP ÇAVUŞ: Dur hele ... Yaralanmışsın sen... Yarayı sarayım...

ABRAHAM: Do'ntkill mii!...Do'ntkill mii pliizz!...Do'ntkill mii!...Ayygat e san...

TÜRK ASKERİ: Ne diyor, kumandanım?... Ne diyor?

YAKUP ÇAVUŞ: "Öldürmeyin" diyor. Bir oğlu varmış... (Abraham'a döner.) Ne öldürmesi? Biz Türkler, ... kadına... ihtiyara... çocuğa silah çekmeyiz!... Hele aman dileyene hiç... Bu... düşman askeri olsa bile... Çünkü biz "Yaratılanı severiz,... Yaratandan ötürü."

(Yakup Çavuş göğsünden çıkardığı bir bezle Abraham'ın yarasını sarar. Sonra kendi yarasına toprak basar.)

ABRAHAM: Do'nt kill mii pliiiz!...

YAKUP ÇAVUŞ: Ookey ...okey...(Yakup Çavuş Türk askerine döner) Yardım et de yaralıyı sahra hastanesine kadar taşıyalım.

TÜRK ASKERİ: Ne!... Düşman askerini mi?

YAKUP ÇAVUŞ: Evet... onlar bizim misafirimiz sayılır... Zorunlu misafir...

(Yaralının omzunu sararlar... Sonra Yakup çavuş kendi omzuna toprak basar. Yaralı askeri sırtlar, birlikte sahneyi terk ederler.)

3. PERDE

(Doktor muayenehanede namaz kılmaktadır. Selam verdikten sonra dua eder. Sonra müzik setini açar. Kur'an okunmaktadır. O esnada hemşire girer.)

HEMŞİRE: *Bir yaralı daha geldi, efendim... Ama bu düşman askeri...*

DOKTOR: *Olsun... Getirin!... Tedavi edelim... Nihayet o da insan... Yaratılanı severim, yaratandan ötürü...*

HEMŞİRE: *Revirde yatacak yerimiz de yok!...*

DOKTOR: Bulunur... Yeni bir yaralı gelene kadar burada kalır...

HEMŞİRE: Ama efendiim...

(Hemşire çıkar. Yakup Çavuş ve bir Türk askeri Abraham'ı getirirler. Yakup Çavuş Abraham'ı sırtında taşımaktadır.)

DOKTOR: Getirin... Yatırın şuraya da muayene edelim...

(Masaya yatırılırlar. Hemşire nabzını ölçerken doktor muayene eder. Askerler çıkar.)

HEMŞİRE: Nabız düşük efendim.

DOKTOR: Bakalım...

(Hemşire yarayı pansuman ederken doktor bir iğne yapar.)

DOKTOR: Gidebilirsin...

(Bir müddet sonra Abraham ayrılır.)

ABRAHAM: Neredeyim ben?... Burası da neresi?... Yoksaaaa!...

(Abraham tekrar bayılır. Kur'an devam etmektedir. Bir müddet sonra Abraham tekrar ayrılır.)

ABRAHAM: Bu... Bu o ses... Cephede duyduğum ses... Siz kimsiniz?... Neredeyim ben?...

DOKTOR: Korkma!... Bir dost ülkedesin...

ABRAHAM: Öldürmeyin beni... henüz yüzünü görmediğim bir oğlum var... Beni öldürmeyin!...

DOKTOR: Korkma!... Biz Türk'üz... Aman dileylene silah çekmeyiz...

(Abraham yattığı yerden doğrulur.)

ABRAHAM: Bu ses...

DOKTOR: Bu ses.. Kur'an sesi... Allah'ın kelamı... Biz Müslümanların temel kitabı.

ABRAHAM: Mıstır Daktır!... Sana bir şey soracağım... Cephede bir gurup Türk askeri siperdeyken bir kısmı çayın kenanna indiler. Ellerini yüzlerini ayaklarına kadar yıkadılar... sonra birisi öne geçti,.. diğerleri arkasında sıra sıra dizildiler... Hep birlikte eğilip kalkarak ritmik hareketler yapmaya başladılar... Sanki savaş talimi gibi bir şey...

DOKTOR: O... Müslümanların yaptıkları bir ibadet... Günde beş vakit Allah'ın huzuruna vardıkları bir ibadet... Savaş talimi değil ALLAH'a kul olma talimi...

ABRAHAM: Sonra hep birlikte üzerimize hücuum ettiler. "Allah Allah" diye bağınıyorlardı. Allah'ım... o ne mahşeri kalabalıktı. Kesin öleceğini bile bile yağmur gibi yağan kurşuna,...göğsünü gere gere atılıyor,... ölenin yerini öleceğini bile bile bir başkası alıyordu...

Bitmek tükenmek bilmiyorlardı.

DOKTOR: Biz Türkler dinimiz gereği,...vatan için, din için ölüme seve seve gideriz. Çünkü "vatan için canını verenler ölü değil, diridirler." Şehitlerin cennette en yüce makama ereceklerini biliyoruz. Kur'an'da müjdelenmişlerdir.

ABRAHAM: Ne güzel bir duygu!... Arkadaşım öldü, ben yaralandım. Sonra ismini sonradan öğrendiğim Yakup Çavuş ve o asker geldi. Sonrasını hatırlamıyorum.

DOKTOR: Yakup Çavuş ve o asker, seni cepheden yüzlerce metrelik yolu sırtlarında taşıyarak getirdiler.

ABRAHAM: İngilizler bize Türklerin barbar olduklarını, yamyam olduklarını söylemişlerdi... Oysa gerçek barbar İngilizlermiş. Burada anladım. Çünkü, yaralı Türk askerlerinin üzerine gaz döküp yaktılar.

DOKTOR: Vahşet!... Biz ise 'yaratılanı severiz, Yaratandan ötürü!'...

ABRAHAM: Anlıyorum... Demek Yakup Çavuş'un kendi yarasına toprak bastığı halde daha güç durumdaki ben için, iç çamaşırını yırtıp yarayı sarması bundandı.

DOKTOR: Bundandı ya bundandı!... Her şey insanı sevmekle başlar. Bu düşman bile olsa!... Oysa biz sadece insanı sevmekle yetinmeyiz. Canlı cansız bütün varlıkları sevmek zorundayız,... Allah yarattığı için.

ABRAHAM: Mistir Daktır... dininize, insanlığınıza hayran kaldım. Keşke be de Müslüman bir Türk olsaydım.

DOKTOR: Olabilirsin!...

ABRAHAM: Belki Müslüman olabilirim ama ya Türk olmak!...

DOKTOR: Bizim anlayışımıza göre kendini Türk hissedenden herkes Türk'tür. Sen de hem Türk, hem de Müslüman olabilirsin. Şimdi hazır mısın?

ABRAHAM: Hazırım Daktır!...

DOKTOR: Öyleyse söylediklerimi aynen tekrar et.

ABRAHAM: Peki Daktır, ediyorum.

DOKTOR: Eşhedü en la ilahe...

ABRAHAM: Eşhedü en la ilahe...

DOKTOR: ... illallah.

ABRAHAM:...illallah.

DOKTOR: Ve eşhedüenne Muhammeden...

ABRAHAM:Ve eşhedüenne Muhammeden...

DOKTOR: ...abdühu ve rasuulüh.

ABRAHAM:...abdühu ve rasuulüh.

DOKTOR: Adın neydi senin?...

ABRAHAM: Abraham STAR...

DOKTOR: Abraham STAAR!... (Düşünür) Senin adın İbrahim YILDIZ olsun!...Evet evet... İbrahim YILDIZ!...

ABRAHAM: Neee!... İbrahim YILDIZ mı?...

DOKTOR: Evet İbrahim YILDIZ!...Şimdi hem Müslüman hem Türk oldun... Allah utandırmasın.

ABRAHAM: Ne diyeceğim?

DOKTOR: Âmin.

ABRAHAM: Âmin.

DOKTOR: Dur şu yarana bir daha bakalım...

(Doktor yarasına bakar. Pansumanı değiştirir.)

4. SAHNE

(Çanakkale'de bir mola yerinde. Yakup Çavuş'la eşi Meliha Hanım yolculuk etmektedirler. Namaz kılacak mescit ararlar. Garson sipariş almak için gelir.)

GARSON: Buyurun beybaba, ne istemiştiniz?

YAKUP ÇAVUŞ: Evladım, mescit aradık ama göremedik.

GARSON: Burada mescit yok beybaba...

YAKUP ÇAVUŞ: *Nasıl olur? Koskoca tesiste mescit olmaz mı? Nerde kılacağımız namazımızı? Yoksa biz Hristiyan bir ülkede miyiz?*

GARSON: *Hayır beybaba, burası Çanakkale.*

MELİHA HANIM: *Çanakkale ha!... Senin beybaba dediğin, kollarında birçok arkadaşını şehit verdi bu Çanakkale'de... Sense beybaba diye küçümsüyorsun. Kendisi de bir kolunu kaybetti bu topraklar için..., bu din, bu millet için!...*

GARSON: *Af edersiniz öyle demek istememiştim.*

MELİHA HANIM: *Ya ne demek istemiştin?*

YAKUP ÇAVUŞ: *Bırak hanım, onlar yaşamadı bu ülke hangi şartlarda kurtarıldı? Ayağında giyecek çanğı bile olamayan bizlerin 7 düvele karşı nasıl savaştığımızı, nasıl şehit verdiğimizizi bilmezler. Bu milletin arını namusunu nasıl kurtardığımızı düşünemezler.*

MELİHA HANIM: *Bilmezler yaa bilmezler!... Çanakkale'yi geçseler Anadolu'nun düşman çizmesi altında çiğneneceğini düşünemezler.*

YAKUP ÇAVUŞ: *Çanakkale'yi geçseler İslâm âleminin kutsal mekânlarının ayaklar altında çiğneneceğini hiiiç düşünemezler. Bu milletin bize ve Atatürk'e ne çok şeyler borçlu olduğunu bilmezler*

GARSON: Af edersiniz, af edersiniz... öyle demek istememiştim.

MELİHA HANIM: Biz millet olarak böyleyiz... Dünü hemen unuturuz... Nerede namaz kılabiliriz?

GARSON: Camide!...

YAKUP ÇAVUŞ: Nerede cami? Yakın mı bari?

GARSON: Şehrin girişinde..., biraz var.

SON

***Yakup Çavuş ve Meliha Hanım'ın
yaşadığı Ürgüp—Sarıhıdır Köyü***

